

Да посрещнемъ слънцето.

Изтърколи се зимата. Пролѣтъ настѣпи Грѣйна младо, хубаво слънце. Цвѣтъ, лѣчи и пѣсень, всичко ни мами навѣнъ, на полето, въ гората, край пѣнливия потокъ,

въвъ планината. Просторътъ се разгрѣща, ведъръ и безкраенъ. Колко много животъ, колко много радостъ блика навсѣде.

Да излѣземъ навѣнъ. Да разтворимъ врати и прозорци. Да смѣкнемъ пердета и завеси. Да разкриемъ жилището си за слънцето — за таткото на

нашата радостъ, на нашата обичъ, на нашето здраве.

Нека ни кжпять, прегръщатъ и цѣлуватъ неговитѣ лѣчи. Тѣ ни правятъ силни и пѣргави, каратъ ни да пѣмъ, да скачаме, да викаме, да обичаме всичко живо на земята.

Да посрещнемъ слънцето съ цвѣтя, съ пѣсни и игри! — Да се радваме на неговата грѣйка, на неговата благодать — на неговото милване.

Д-ръ В. Ив. Неновъ.

Изъ живота на маймункитѣ.

Кой не познава веселитѣ и пѣргави маймунки? Всѣки посетителъ на зоологически градини ще забележи предъ тѣхнитѣ клетки винаги насѣбрани много хора — малки и голѣми.

Маймункитѣ живѣятъ въ топлиѣ страни. Тѣ предпочитатъ гжститѣ и влажни гори, презъ които протича рѣка. Заселватъ се въ сѣседство съ обработенитѣ полета, които и често нападатъ. Весело е да се наблюдава въ гората тѣлпа отъ маймунки. Тѣ шумятъ, гълчатъ, катерятъ се, скачатъ, правятъ смѣшни движения, биятъ се съ юмруци и ритници и пакъ си оставатъ добри приятели.

Маймункитѣ си иматъ свое царство и не признаватъ никаква властъ, освенъ тази на своя главатаръ. Тѣ нѣматъ лошо разположение. Тѣ не се боятъ отъ нѣмотия и прекарватъ живота си въ нехайство, безгрижие и веселие.